

Two schoolboys met *V*acantie

C. TH. JONGEJAN - DE GROOT

J. HOFFMANS

**TWEE SCHOOLJONGENS
MET VACANTIE**

TWEE SCHOOLJONGENS MET VACANTIE

DOOR

C. TH. JONGEJAN-DE GROOT

•

•

Met tekeningen van J. Haffmans

•

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

HOOFDSTUK I

EEN PRETTIGE THUISKOMST

Fer en Ger sjokten samen van school naar huis. Ze sjokten, omdat ze belast en beladen waren. Fer droeg een schooltas met schriften en boeken: zijn boek met jaartallen en zijn aardrijkskundeboek. En dan nog drie leesboeken.

„Nou Fer, jij bent wat van plan in de vakantie, hoor,” had meester gelachen. „Als je die boeken maar uitkrijgt.”

„We gaan niet op reis, meester,” had Fer gezucht.

Ja en omdat ze niet uitgingen, droeg Ger vier bloempotjes met geraniums. Twee in iedere hand.

„Goed verzorgen, hoor Ger,” had meester gewaarschuwd. Zo sjokten de broertjes samen naar huis en hun gezichten stonden niet erg blij. Nu gingen ze helemaal niet uit van 't jaar.

Vader was ziek geweest en dat had zo erg veel geld gekost. Moeder stond al op de uitkijk. Ze had Toosje op de arm en Goofje hield haar rok vast.

„Zo,” zei moeder, „hebben jullie de laatste schooldag er op zitten?”

Zij stak de hand uit om de bloempotjes aan te pakken en vervolgde: „Maar waar moeten die geraniums nu blijven, als we de stad uitgaan? Veertien dagen kunnen de bloemen niet zonder water.”

„De stad uit. . . .?” stotterde Fer.

„Veertien dagen. . . .?” stotterde Ger.

En toen gooide Goofje roet in 't eten. Die ging alles verraden. Die zong heel hard: „We gane na de wate met het schoppetje en de emme.”

Naar het water met de schop en de emmer?

„Moeder, gaan we naar zee? Gaan we toch naar zee? En u zei, dat het van 't jaar veel te duur was om een huisje te huren.”

„Dat is het ook, jongens,” zei moeder. „Maar een collega van je vader, die onderwijzer is in Zeewijk, heeft geschreven, dat we veertien dagen in zijn huis mogen trekken. Maar er zijn maar vier slaappleaatsen en nu moeten jullie beiden in een tent achter in de tuin slapen.”

„Hoera. . . . hoera,” juichten de jongens.

„Maar nu ook de handen uit de mouwen,” waarschuwde moeder. „Morgen vertrekken we al. Ger moet op Goofje en Toosje passen en Fer moet boodschappen doen. Broodjes bestellen voor de reis en plankjes halen bij het station om aan de fietsen te binden.”

„En waar moeten de geraniums nu blijven, moeder? Ik heb gedacht, dat we niet uitgingen.”

Die bloemen brengen we met onze eigen bloempotten naar de buurvrouw. Haar man is bloemist, dus een betere verzorging kunnen de bloempjes nooit krijgen.”

Ger nam de kleintjes mee de tuin in.

„Paadje spele. . . . paadje spele,” babbelde Toosje.

Gehoorzaam zette Ger zijn kleine zusje op de rug en kroop over het grasveld. En Goofje liep er naast en liet een denkbeeldige zweep knallen.

„Hort paard — hort paard.”

Ondertussen holde Fer de stad door en bestelde tien kadetjes en tien puntbroodjes. En hij stond al te watertanden,

toen hij ze in de winkel zag liggen. Heerlijke verse broodjes waren het en morgen zouden ze besmeerd worden met romige boter en misschien nog wel belegd met rookvlees ook. O, en die te eten in de trein, als die grote zware machine over de rails jakkerde.

In 't station was de vacantiedrukke al te merken. Fer kocht aan het loket de plankjes en keek naar de reizigers. Morgen. . . . morgen al zouden ze in de trein zitten en naar Zeewijk gaan.

Ger en hij zouden in een tent mogen slapen. Heerlijk. . . heerlijk was dat!

HOOFDSTUK II

OP REIS

Hè, dat was nu erg jammer. Het regende pijpestelen, toen ze op reis gingen.

Ger en Fer stonden met hun cape om naar de lucht te kijken.

„Zou de regen niet ophouden, vader?”

„'t Ziet er niet al te rooskleurig uit, jongens. De courant voerspelt een regentje voor de hele dag.”

„We zijn al kletsnat voor we aan 't station komen,” zei Ger.

„Mis poes,” zei moeder en ze wees op een grote auto, die voor de deur stond.

„O, we gaan in een taxi, we gaan rijden,” juichte Fer.

„Ik heb de familiewagen maar meegebracht,” grinnikte de chauffeur. „Ziezo, de koffers maar achterin. Vader, moeder en de kleintjes in de wagen en de grote jongens samen bij mij.”

„Toet-toet,” brulde Goofje.

„Heerlijk,” dacht Ger, „laat nu de regen maar spetteren.”

Van de taxi gingen ze in de trein en ze moesten vier uur sporen eer ze bij zee waren. Dwars het land door van Oost naar West.

Ger en Fer konden gelukkig allebei voor een raampje zitten. Toosje sliep op moeders schoot en Goofje kwam ogen te kort.

„Koetjes... molentjes... paarden!” Hij danste op vaders schoot van blijdschap en hij babbelde aan één stuk door.

Tot moeder haar grote reistas voor de dag haalde. Wat daar allemaal uit te voorschijn kwam! De fijne broodjes en pruimen en appelen en peren.

„Moeder heeft, geloof ik, gedacht, dat we naar de Noordpool gingen,” lachte vader. „Die tas komt nooit leeg.”

Maar dan wist vader zeker nog niet, hoe Ger en Fer eten konden. Die tas raakte heel gauw leeg.

„Als katjes muizen, dan mauwen ze niet,” plaagde moeder, toen ze bemerkte hoe stil Goofje zat te knabbelen aan zijn peer.

Gelukkig was het droog, toen zij uit de trein stapten. Nog een kwartier moesten ze toen in een trammetje, voor ze in Zeewijk waren.

„Ik zie de duinen. Moeder, de duinen,” juichte Fer.

Toen ze uitstapten, wees vader naar de lucht.

„Een heel klein stukje blauw, jongens. Maar we kunnen er geen matrozenbroek van maken.”

„Alleen maar twee broekjes voor Ger en Fer,” zei moeder, „en dan zouden ze nog maar krap zitten ook.”

Gelukkig waren de fietsen al aangekomen. En het karretje van Toosje ook. Nu konden de zware koffers op de fietsen vervoerd worden en de kleintjes gingen in de wandelwagen. Het huisje, waar ze moesten zijn, lag aan de voet van de duinen. Prachtige paarse bloemen klommen langs de gevel

en lieten alleen de naam van het huis vrij.

„„Duinzicht”„” las moeder en vader haalde de sleutel te voorschijn, die hem toegezonden was.

Terwijl vader en moeder het huisje verkenden, zochten de jongens naar hun slaappleats in de tuin.

Ze vonden hem ook. Het was een tent, die niet al te groot was, maar stevig beschermd tegen de regen. Hij stond verborgen achter de laag-afhangende takken van een kastanjeboom.

Natuurlijk moesten de jongens een kijkje nemen in hun slaappleats.

„Hè, 'k wou, dat het maar vast avond was, Fer. Voel eens wat een heerlijke veldbedden.”

„Maar ik niet, hoor,” zei Fer. „Ik wil eerst nog wel pootjebaden aan 't strand.”

„Maar het blauw is verdwenen,” waarschuwde moeder na het eten. „Het is koud aan 't strand. Jullie mogen ook niet in 't water en de kleintjes blijven thuis.”

Zo gingen Fer en Ger alleen op stap en ze vonden het niets erg, dat het geen mooi weer was. Ze hadden nog veertien dagen voor de boeg en de volgende dag zou er misschien genoeg blauw in de lucht zijn voor honderd matrozenbroeken. O zo!

HOOFDSTUK III

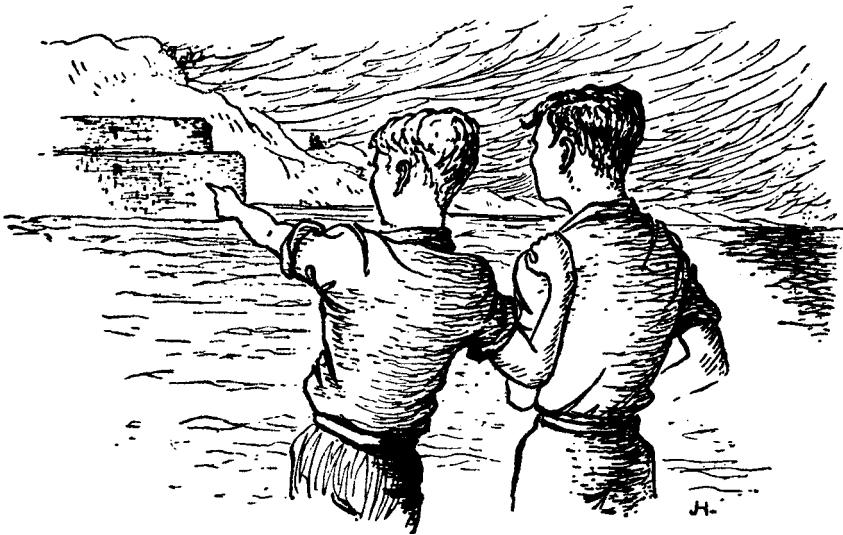
ZO'N VREEMDE JONGEN!

Hè bah, 't begint weer te regenen,” mopperde Fer, toen ze de strandtrap afdaalden.

„'t Is motregen, daar word je niet zo nat van,” troostte Ger.

Het was niet erg gezellig op het strand. O ja, de zee strekte

zich even majestueus als anders uit en sloeg zijn golven in de witte branding stuk op het strand, maar het zand op het strand was nat en bedekt met groene slierten zeewier. De rieten strandstoelen stonden bijeengeschoven en de consumptietentjes waren gesloten. Geen negotie vandaag. Voor een enkel stukje chocola, dat twee verkleumde jongetjes wilden kopen, bleven de kooplui niet op 't strand.

Ger en Fer slenterden wat teleurgesteld langs de zee. Ze hadden fortten willen bouwen en pootje willen baden, terwijl de zon nikkertjes van hen bakte.

„Kijk daar eens,” wees Ger, „wat is dat voor een grijs ding midden op het strand?”

Fer haalde de schouders op en slenterde in de richting van een soort kunstmatige grot, die met zijn opening naar de zee gekeerd stond. Ger volgde hem.

„Zeker nog iets uit de tijd van de Batavieren.”

„Mis poes. Iets uit de tijd van de moffen,” zei een vreemde stem. „Dat hier is een strandbunker.”

Geschrokken keken de jongens op. Uit een schietgat, ver boven hun hoofd, keek een jolig jongensgezicht.

„Hoe kom je daar nou in?” vroeg Fer.

„Ga maar door de deur naar binnen. Dan zie je vanzelf wel, hoe je naar boven kunt klimmen. 't Is een beetje donker, maar je vindt de weg wel.”

De broers liepen naar binnen en klommen een trap op, die naar de verblijfplaats van de jongen voerde. Die was niet in 't minst verlegen.

„Miezerig weer, hè?” begon hij. „Zitten jullie al lang in Zeewijk?”

„Wij zijn vandaag pas aangekomen,” vertelde Ger.

„Zijn jullie tweelingen?”

„Fer is een jaar ouder dan ik, maar de mensen denken wel altijd, dat we even oud zijn.”

„Zo, dus hij heet Fer en hoe heet jij?”

„Ik ben Ger.”

„Fer en Ger, dat rijmt,” lachte de jongen.

„Nou, hoe heet jij dan?”

„Dé,” zei de jongen.

„Dé? Dat is geen naam,” riep Ger. „Zeker een bijnaam?”

„Dé is de beginletter van David,” vertelde de jongen.

„Een naam uit de Bijbel,” dacht Fer hardop.

De jongen antwoordde niet, maar stak zijn hand door het gat naar buiten.

„'t Is weer droog voor vijf minuten,” zei hij. „Gaan jullie mee het strand op?”

David vertelde, dat hij al een week of vier in Zeewijk was. Hij logeerde met zijn oom en tante in villa „Golfzicht” op de Boulevard. Hij was ziek geweest en mocht na de vakantie weer naar school.

„Willen we eens doen, wie het eerst boven op het duin is?” vroeg Ger.

David vloog zonder te antwoorden als een pijl uit de boog vooruit en nam zo een oneerlijke voorsprong. Maar dat hinderde niet erg, want Ger had hem in een minimum van tijd ingehaald en zelfs Fer, die heus niet één van de vlugsten was, liet de jongen al spoedig achter zich.

„Over doen,” riep Fer, toen ze boven waren, „maar dan gelijk beginnen.”

„Ik kan niet meer,” zei Dé en hij liet zich in het zand neerploffen.

„Waarom zijn je vader en moeder hier niet?” vroeg Ger wel een beetje ondoordacht.

„Vader en moeder? . . . Vader en moeder, nou, die leven niet meer,” zei Dé nors.

Wat verlegen plukte Ger aan een polletje helmgras. De stomp, die Fer hem gaf, had hij heus niet nodig gehad om in te zien, dat hij een domme vraag had gesteld.

Maar toen schoot Fer zelf een bok. Hij wees op een nummer, dat Dé op zijn arm had en zei: „Wat heb jij met inkt op je vel zitten kladderen?”

David gaf geen antwoord. Hij sprong op, stroopte zijn mouwen naar beneden en zei stroef: „’t Is, geloof ik, al vijf uur, hè? Dan moet ik naar huis, hoor.”

Wat bedremmeld keken de jongens hun nieuwe vriendje na. „Hij was kwaad, geloof ik, omdat jij dat vroeg van dat nummer,” zei Ger.

„Nou ja, als hij zo weinig kan hebben. Wie kladdert er nu met inkt zo op zijn vel?”

Zwijgend slenterden de broertjes naar huis. Moeder wachtte hen al gezellig met thee op. Omdat het vakantie was, kregen ze er een beschuit met suiker bij.

„Ik denk zo, dat jullie niet erg veel pret hebben gehad aan

't strand, hè?" plaagde moeder. „Je bent zo stil."

Ger pulkte eens aan de kraag van zijn Schiller-hemd.

„We hebben zo'n rare jongen ontmoet op het strand," zei hij. „Hij heette David. Eerst was hij zo leuk en later liep hij weg, omdat we hem wat vroegen."

„Wat vroegen jullie hem dan?"

„Nou ja, Ger vroeg hem naar zijn vader en moeder en die waren dood," zei Fer. „Dat was ook wel wat vervelend, maar ik vroeg gewoon, waarom hij met inkt een nummer op zijn arm had gekloddert."

„O jongens. . . ."

Zo innig bewogen klonk moeders stem, dat de broertjes geschrokken opkeken.

„Kent u hem, moeder?"

„Nee, ik ken hem niet, maar hij heette David, hè en hij was een wees. Hij droeg een nummer op zijn arm. Hij was natuurlijk een Jodenjongen, die zijn ouders in de oorlog verloren had en die zelf het merk droeg van een concentratiekamp."

„O moeder, zou hij nu nooit meer met ons willen spelen? Het was anders zo'n aardige jongen."

„Wacht maar af," zei moeder. „Misschien komt hij vanzelf wel weer terug en dan moeten jullie niet verder vragen, hoor."

„Ja, hoe konden we dat ook allemaal weten," peinsde Ger. Moeder sloeg haar arm om haar beide jongens heen en zei: „Het is geen moedwil van jullie geweest en daarom moet je er nu verder maar niet meer over denken. Als jullie een nachtje geslapen hebben en David ook, dan schijnt de zon misschien en dan vinden jullie elkaar wel weer aan het strand."

Natuurlijk wilden Ger en Fer die avond al naar bed, toen 't nog licht was.

„Niets er van,” zei moeder, „we gaan eerst nog een duinwandeling maken wanneer de kleintjes slapen. Als jullie te vroeg naar bed gaan, kun je niet slapen en dan zet je me de hele tent op stelten.”

„Als we niet naar bed willen, is 't niet goed en als we wel naar bed willen, is 't ook niet goed,” plaagde Ger.

Maar de avondwandeling met vader en moeder in de duinen, met de wegschietende konijntjes tussen het groen, dat zo heerlijk rook na al de regen. . . . neen, die hadden ze ook niet willen missen.

HOOFDSTUK IV

IN DE TENT — EEN ZEESLANG

Lig jij lekker, Fer?”
„Nou joh, fijn fris, hoor en dat veldbed is zo zacht als ons bed thuis.”

„Denk je. . . . eh. . . . maar. . . . eh. . . . er zijn geen spinnen, hè?”

Fer schaterde van het lachen. Hij wist hoe bang zijn broertje voor die griezelige langpoten was en hij troostte: „Je ziet om deze tijd van 't jaar niet zoveel spinnen. Die komen meer tegen het najaar.”

„O Fer. . . . w. . . . wat is dat? Een paar groene ogen.”
Fer klapte in zijn handen en de glinsterende ogen verdwenen.

„Dat was Felix, je weet wel, de zwarte poes, die hier bij 't huis hoort. Toen we naar bed gingen, zat hij in de kastanjeboom en houd nu je mond, want ik wil slapen.”

Fer was de eerste, die indommelde. Ger lag nog met wijd-

open ogen te luisteren. 't Was wel leuk, hoor, om net als twee padvindders te bivakkeren in de tuin, maar als je thuis veilig in je eigen bed lag, wist je toch maar zeker, dat er geen spinnen waren en

Wat was dat? De jongens vlogen overeind van schrik. Er had iemand gegild, vlak bij de tent.

„Een spin,” riep Ger, die deze kleine griezels maar niet kon vergeten.

„Kom er uit, jongens een slang o, er is een slang in de tuin.”

Ger en Fer wisten niet hoe vlug ze hun slaaptentje moesten verlaten. Op hun blote voeten holden ze dwars over het grint naar het kleine keukentje en knipogend tegen het felle licht, zagen ze dat moeder wit was van schrik.

„O,” hijgde zij, „ik wilde nog eens zien, of jullie goed lagen en daarom liep ik op m'n tenen over het grasveld. Ik wilde me bukken en vasthouden aan één van de laaghangende takken en toen opeens o foei. Ik greep een slang beet en hij blies tegen me.”

„Een boomslang zeker,” plaagde vader, die kalmpjes zijn pijpje zat te roken. „Boomslangen, die komen veel voor in de badplaatsen.”

„Maar er zijn wel adders in 't land.”

„Ja, maar die zitten niet aan zee,” lachte vader. „Het kan ook een zeeslang zijn geweest.”

„Ja, lach jij maar,” zei moeder, „maar als jij dat harige rolronde lijf gevoeld had bah, net een grote rups.”

„Een zeeslang met een harig lijf,” zei vader weer, „neen, dat gaat ook niet.”

En toen begon Ger opeens te schateren van het lachen.

„O moeder die slang dat was de staart van Felix. Toen wij naar bed gingen, zat hij ook al op de onderste tak van de boom en zijn staart hing naar beneden. Later was hij

in de tent, maar . . . o, hij is vast weer op zijn oude plaatsje gekropen en heeft u aan het schrikken gemaakt.”

„O foei,” zei moeder. „Ja, nu je 't zegt, dat zal 't wel geweest zijn.”

Vader ging zijn jongens voor de tweede keer naar bed brengen. Hij lichtte met de zaklantaarn in de boom, maar de „slang” was verdwenen. Poes had van de gelegenheid gebruik gemaakt en was lekker op het warme plaatsje van Ger gekropen. Incengedoken genoot hij van de warmte en de rust.

„Laat hem maar liggen, vader,” zei Ger, die zo'n slaapkameraadje wel leuk vond.

Maar vader schudde het hoofd.

„Felix vindt zijn plaatsje in zijn mandje en hij mag lekker slapen op het kussen, waar zijn naam nog wel op geborduurd staat.”

„Welterusten vader.”

„Welterusten jongens.”

Nog geen vijf minuten later sliepen Ger en Fer.

HOOFDSTUK V

AAN HET STRAND

Kijk eens, jongens, wie daar op het hek zit. Ik geloof, dat jullie al een vriendje hebt.”

„O moeder, dat is David.”

„David? Maar hoe wist die, waar jullie woonden? Wacht, we zullen het hem vragen.”

Fer liep naar buiten en Ger zei: „Dan is hij ook niet boos op ons, moeder.”

Schoorvoetend en wat verlegen liet David zich naar binnen trekken.

„Hoe wist je, dat wij hier woonden, Dé?” vroeg Ger.

„Nou, Fer vertelde, dat jullie op „Duinzicht” zaten en oom en tante wisten wel, waar „Duinzicht” was. Gaan jullie mee naar 't strand? De vlaggen zijn gehesen, dan wordt het goed weer.”

„Mogen we gaan, moeder?”

„Ja jongens, maar ik had graag, dat je Toosje en Goofje vast meenam.”

„Hè bah,” pruilde Ger, „als de kleintjes er bij zijn, kunnen we niet lopen, waar we willen.”

„Ach joh, ik vind 't juist leuk,” zei Dé. „We zetten je broertje en zusje in de trekkar en dan gaat het holderdebolder naar 't strand. Zo werd ik vroeger ook naar het strand gereden met Sari. Fijn ging dat.”

„Wie is Sari? Je zusje?”

David knikte. „Ze leeft niet meer,” zei hij en toen ongeduldig er achter aan: „Toe, schiet nou op. Als jullie zo treuzelen, komen we nooit op 't strand.”

„Pak mijn jongens maar eens flink aan. Het zijn soms zulke teuten,” lachte moeder.

Maar toen het groepje vertrokken was, lachte zij niet meer.

„O, die arme, arme jongen,” dacht ze. „Wat moeten veel dingen hem pijn doen.”

De jongens hadden op 't strand veel minder last van de kinderen dan ze gedacht hadden. Het was eb en er had zich op het strand een binnENZEETJE of zwin gevormd, waar Toosje en Goofje fijn in konden spelen.

Ze plasten op hun blote voetjes door 't water en Toosje droeg telkens een emmertje water naar zee. Goofje bakte kleine zandtaartjes in een kroesje. . . . een heel lange rij.

De zon brak door en de jongens konden nu lekker in het zand liggen.

Natuurlijk kreeg David het verhaal van de slang, die in een boom zat, in geuren en kleuren te horen.

„Ik houd niet zo erg van een poes,” zei David. „Ze sluipen zo en je kunt ze niet eens meenemen. Weet je, wat ik graag zou willen hebben? Een hond!”

„Wij mogen thuis geen hond houden,” vertelde Ger. „Moeder is bang, dat de kleintjes zo met hem zouden sollen.”

„Ja, maar jullie hebben elkaar. Maar als je alleen bent, hè. Om dan een hond te hebben, die altijd bij je blijft. Die met je meegaat, overal waar je maar heengaat. Hè, dat zou ik heerlijk vinden.”

Gers vader en moeder waren onhoorbaar naderbij gekomen. Moeder had de laatste woorden van David gehoord.

„Zo en wat had je dan willen hebben voor een hond? Een herdershond?”

David kleurde en sprong op.

„Ik zei het zo maar, mevrouw. Tante en oom wonen op een bovenhuis. Ik denk, dat ik geen hond mag houden.”

Maar moeder had de verlangende blik in Davids ogen gezien. „Als die oom en tante wat voor de jongen over hebben, moeten ze hem een speelkameraad geven,” dacht ze.

„Ik ben blij, dat u er bent, moeder,” zei Ger.

„Wilden jullie van de kleintjes af?”

Als antwoord wees Fer op de tas, die moeder meegebracht had.

„k Heb alweer trek,” zei hij.

Lachend pakte moeder haar tas uit. Ieder kreeg een bekertje melk uit een fles en een verse krentenbol.

En David deelde ook mee. Eentje meer of minder, dat gaf niet.

„Maar nu is 't uit met jullie geluier,” riep moeder. „Nu gaan we een fort bouwen.”

De schoppen werden te voorschijn gehaald en de jongens bouwden een fort, waar alle strandbezoekers naar kwamen kijken.

„Zijn je oom en tante ook aan 't strand, David?” vroeg mevrouw Van Dalen.

„Oom en tante. . . . eh. . . . neen mevrouw, die zitten hier niet,” zei David. „Ze wandelen meestal en als ze aan 't strand blijven, komen ze toch niet hier zitten. Ze gaan verderop, waar geen mensen zijn.”

„'t Is maar goed, dat David onze jongens heeft,” zei moeder, toen ze alleen was met vader. „De jongen heeft blijkbaar niet veel vertier bij zijn oom en tante.”

HOOFDSTUK VI

EEN FIJN CADEAUTJE VOOR DAVID

David was niet aan het strand. Hij moest naar Leiden met zijn oom en tante en dat vonden de jongens heel prettig.

Ze waren nu al een week in Zeewijk en over een week zouden ze weer naar huis gaan. Maar eerst zouden ze nog een fijne dag hebben, want de volgende dag zou David zijn verjaardag vieren.

En dáárom vonden de jongens het zo fijn, dat David er niet was. Ze konden nu op hun gemak een cadeautje uitzoeken voor hun vriendje. Ze hadden er een rijksdaalder voor uit hun spaarpot mogen nemen. Een rijksdaalder. . . . o, wat je daar allemaal niet voor kon kopen!

Maar nu zwierven Fer en Ger al een uur door het dorp,

en ze hadden nog steeds niets gevonden. Een scheepje was heel leuk, het goedkoopste was echter nog veel en veel duurder dan een riks. Voor ander speelgoed was David te groot en wat moest je dan kopen?

„Als David een meisje was, wist ik het wel,” zei Ger. „Dan kochten we zo'n leuk naaidoosje met schelpen voor hem.”

„Weet je wat, we vragen aan vader en moeder, of die geen leuk cadeautje voor hem weten,” bedacht Fer.

„Oké,” zei Ger en hij maakte rechtsomkeert naar 't strand. Daar was het tenminste heerlijk koel.

„Willen we onze badpakken aantrekken?” vroeg Ger.

„Ik ga eerst even pootjebaden. Daar frissen je voeten zo fijn van op.”

Naast elkaar liepen de jongens door het water.

„Wat loopt die hond ons toch voor de voeten,” zei Fer.

„Joh, begrijp je dat niet? Hij heeft een stuk hout in zijn bek. Hij wil, dat we dat in zee gooien, dan kan hij 't terughalen.”

„O, dat wil ik wel doen,” lachte Ger. Hij pakte het houtje en gooide het zo ver hij maar kon in de golven.

De hond zwom er naar toe, greep het en bracht het weer terug. Hij blafte van ongeduld om het spelletje herhaald te zien en Ger en Fer gooiden om beurten het teruggebrachte houtje weg.

„Wat een leuk dier, hè?” vond Ger. „'t Is een herder. Bij wie zou hij horen?”

Het antwoord kwam op hetzelfde ogenblik. Een meisje van een jaar of twaalf kwam langzaam in hun richting wandelen. Ze liep weifelend en tastend en riep: „Wodan... Wodan...”

De herdershond liet het houtje vallen en liep met de staart tussen zijn poten naar het meisje toe.

„O, jij stoute hond,” knorde ze. „Je mag toch niet weglopen. Hoe moet het vrouwtje thuis komen zonder jou?”

De jongens keken elkaar geschrokken aan en Ger zei veel te luid: „Ze is blind, zeg.”

Het meisje hief luisterend haar hoofd op en een verdrietige trek gleed even over haar gezicht. Toen zei ze: „Je hebt gelijk, hoor. Ik kan niet zien. Ik ga anders nooit zo ver alleen van huis. Maar Wodan heeft zich losgerukt en is naar zee

gelopen. Ik ben hem achternagegaan en nu ben ik bang dat ik de weg niet meer vind. Moeder zal zo ongerust zijn.”

„O, maar wij willen je best even thuisbrengen, hoor,” zei Ger gewillig. „Zeg maar waar je woont.”

„Ik woon in het allerlaatste huisje op de Zeeweg en ik heet Lina,” zei het meisje. „Ons huis staat een beetje van de weg af in de duinen.”

„Dan weet ik het wel te staan,” zei Fer. „Maar we nemen de weg door de duinen, die is korter.”

De jongens namen het meisje tussen zich in. Fer hield haar hand vast en trok haar opzij, als er een grote kei of iets anders lag.

Wodan sprong blaffend om hen heen of hij wilde zeggen: Zo gaat het goed. Hoe meer speelkameraadjes, hoe liever.

De moeder van Lina stond al op de uitkijk.

„O kind, wat heb je me een schrik bezorgd,” riep ze. „Je weet toch wel, dat je niet zo ver weg mag gaan.”

„Wodan is weer weggelopen, moeder. Maar het hele strand was vol mensen en twee er van wilden me wel naar huis brengen.”

„Iedereen had je natuurlijk wel thuis willen brengen,” zei Ger.

Lina bleef Fers hand stevig vasthouden.

„Jullie komen toch even binnen, hè?” zei ze. „Hè, toe maar.”

„Natuurlijk,” knikte Lina’s moeder. „De jongens hebben na dat hete karweitje heus wel een glas lekkere limonade verdiend.”

Daar kwam Lina’s vader binnen.

„Ha, daar hebben we de jongens van „Duinzicht”,” zei hij.

„Maar, hoe weet u. . . .”

„Vader is postbode en kent alle mensen en badgasten van Zeewijk.”

„Nou, dat is een beetje veel gezegd,” lachte vader. „Maar deze jongens ken ik, omdat hun huis net zo in de duinen ligt als het onze. En jongens,” vervolgde hij, „komen jullie mijn wildzang eens wat afleiding bezorgen?”

Lina's moeder vertelde, hoe de vork in de steel zat en toen zei haar vader: „Lina, nu hakken we ineens de knoop door en kopen een afgerichte geleidehond voor je.”

„Die is te duur, vader en. . . .”

„Je weet, dat we hem niet alleen hoeven te betalen.”

„Maar ik wil Wodan niet missen.”

„Daar komt de aap uit de mouw, meiske, maar Wodan is te speels. We zullen heus wel een goed tehuis voor hem vinden. Denk eens aan: je krijgt dan een hond, die helemaal alleen voor jou is.”

Lina's lip beefde.

„Willen jullie Wodan soms nemen, jongens?”

Vader zeide het half uit de grap, maar toch keek hij vragend naar Fer en Ger. En toen kreeg Fer zo'n fijn idee, dat hij zich bijna in zijn limonade verslikte.

„Ger, de hond. . . . zou dat geen fijn verjaarscadeau voor David zijn?”

„David. . . .?” vroeg Lina's vader, die werkelijk alles scheen te weten. „Is dat die Jodenjongen, met wie jullie altijd lopen?”

De jongens knikten.

„Hij is morgen jarig en hij wilde graag een hond hebben, maar eh. . . . we hebben maar een rijksdaalder,” vertelde Ger.

„Dat geld is niet zo erg,” zeide de postbode. „Weet je wat? Ga maar terug naar huis en overleg het een en ander eens met je ouders. Als die het goedvinden, komen jullie het nog even zeggen.”

„Maar . . . ,” beefde Lina’s stemmetje, „moet Wodan dan weg vóór de andere hond er is?”

„We spreken af, dat David onze hond pas krijgt, als hij van Zeewijk vertrekt,” zei vader, „maar David mag net zo vaak naar hem komen kijken als hij wil.”

Ger en Fer hadden opeens haast om weg te komen. Ze waren zo nieuwsgierig of vader en moeder hun plannetje zouden goedkeuren.

Lina stond bij het hekje en wuifde hen na, tot ze niets meer van hun voetstappen hoorde.

„Wat een leuk kind, hè?” zei Fer.

En Lina schudde haar blonde krullen en staarde met haar mooie, blauwe, lichtloze ogen in de verte en fluisterde:

„Wat zou ik die jongens graag eens willen zien.”

HOOFDSTUK VII

DAVIDS VERJAARDAG

Er viel een druilerige regen op Davids verjaardag.

„Geen strandweer, Fer,” had Ger gezocht, toen hij ’s morgens vroeg de regen op het tentzeil had horen tikkelen.

„Om te beginnen gaan jullie David maar feliciteren,” zei moeder. „Je vertelt hem, dat je een hond voor hem gevonden hebt en omdat het niet prettig is met lege handen te komen, neem je dit tablet chocola maar mee.”

„Durf jij te bellen, Ger?” vroeg Fer, toen ze een half uur later voor de deftige villa aan de Boulevard stonden.

Gelukkig zag David hen weifelen. Hij stormde naar buiten en de jongens feliciteerden hem en vertelden hem, wat een fijn cadeau ze voor hem gevonden hadden.

„Een hond? . . . Een herdershond? . . . Waar is hij?”
„Hij moet tot het eind van de vakantie nog in zijn oude huis blijven,” vertelde Ger. „Maar je mag wel naar hem gaan kijken.”

Opeens was de blijdschap van David verdwenen.

„Als ik maar een hond mag hebben van oom en tante,” weifelde hij.

„Ga het dan vragen,” raadde Ger.

„Komen jullie dan even in de gang? Het is buiten zo nat.”

„Gek, dat we niet in de kamer mogen komen, hè,” zei Fer, die gewend was dat de vriendjes bij hem thuis in- en uitliepen.

Ger wilde wat terug fluisteren, maar de deur ging open en een deftige dame in een lichtblauwe zijden ochtendjapon ruiste de gang in.

„Zo,” zei ze, „zijn jullie de vriendjes van David? En wilden jullie hem een hond geven?”

„Het is een heel mooie herder, mevrouw,” zei Fer.

„Nu ja, we zullen zien. Als hij te druk is, kunnen we hem niet hebben, hoor. En dan wilde ik jullie nog iets vragen. Zou David zijn verjaardag bij jullie mogen vieren? Ik heb wat hoofdpijn.”

„Ik vond die mevrouw lang zo lief niet als moeder,” zei Ger. „Ik ben blij, dat David vanmiddag bij ons mag komen.”

„Zo,” zei moeder, „mogen we de verjaardag van David hier vieren? Dat is gezellig. Ik heb al gezien, dat er een poffertjespan in de keuken hangt. We gaan fijn poffertjes bakken. Het ziet er niet naar uit, dat de lucht zal opklaren.”

’s Middags kwam David. Hij bracht een grote zak koekjes en een doos chocolade mee.

„Heeft je tante vaak last van hoofdpijn, Dé?” vroeg moeder.

„Bijna altijd, mevrouw.”

„Arm kereltje,” dacht moeder. „Het is te hopen, dat hij de hond mag houden. Er is niet veel zon meer in zijn leven.”

Het werd een echt fijne middag. Moeder bakte poffertjes en de jongens deden spelletjes en snoepten van het lekkers, dat David meegebracht had.

En toen de regen ophield, ging de hele familie in optocht naar het huis van de postbode om Davids toekomstige hond te bewonderen. De hond sprong Ger en Fer al blaffend tegemoet.

„Hij kent ons al een beetje,” riepen de jongens.

Er werd afgesproken, dat David en zijn vriendjes een paar keer Lina en de hond zouden afhalen en haar mee zouden nemen naar het strand.

„Dan heeft Lina nog eens wat afleiding en de hond went vast aan jullie,” zei moeder.

David bleef ook broodeten bij zijn vriendjes en met hun allen brachten ze hem, toen het al donkerde, naar het huis aan de Boulevard.

„Tante heeft bezoek,” zei David. „Dan ga ik maar meteen naar bed.”

Onder de schemerlamp zat Davids tante en babbelde honderd uit met een paar vriendinnen, die op visite waren.

„Nu heeft ze zeker geen hoofdpijn meer,” hoonde Fer, toen David naar binnen was.

„Ssst jongen, het past je niet een oordeel over grote mensen te hebben,” bestrafte moeder.

Moeder had ook geen oordeel over Davids tante. Maar ze fluisterde weer voor zich heen: „Arm — arm kereltje.”

HOOFDSTUK VIII

MET LINA AAN 'T STRAND AAN BOORD VAN DE „IRENE”

Gelukkig was de zon weer spoedig teruggekomen. Aan het strand kon je nu eenmaal geen regen gebruiken. De jongens hadden woord gehouden en Lina maar onmiddellijk gehaald. Ze zat lekker in de schaduw van de tent, terwijl de jongens met Wodan speelden. „Kijk eens wat daar komt,” wees Ger. „O,” zei David, „dat is een landingsboot, die in de oorlog gebruikt is. Ze maken er nu pleziertochtjes mee op zee. Het kost een kwartje per keer. Zullen we meegaan?”

„Laten we vader en moeder vragen, of het mag,” stelde Ger voor.

Maar die vonden het niet direct goed.

„Laat die boot eerst maar eens tonen, dat hij zeewaardig is, dan zullen we morgen wel eens zien.”

Die hele dag keken de jongens, hoe het logge gevaarte in en uit de golven rolde. Er zaten wielen onder, waarmee hij in zee werd gereden. Al heel gauw droegen de golven hem naar de branding en dan danste hij als een wild paard op en neer. Dwars door de branding ging het naar zee en dan weer terug. De boot was niet langer dan een kwartiertje weg.

„Hè vader, mogen we nu mee?” bedelde Fer.

„Zou het kwaad kunnen een tochtje te maken met zo’n landingsboot?” vroeg vader aan een oude zeerob.

„Als de motor het maar doet, gebeurt er niets, meneer.”

„En als de motor het niet doet?”

„Dan zouden de passagiers wel eens een benauwd uurtje kunnen beleven,” lachte de zeeman. „Het zijn niet allemaal pikbroeken, meneer. Maar gevaar . . . neen, gevaar zie ik nou niet direct.”

„Als het de hele dag goed gaat met die boot, mogen jullie morgen een tochtje meemaken,” beloofde vader.

Zuchtend berustten de jongens in het uitstel. Eerst nog een hele nacht slapen, voor ze op die fijne schuit mee mochten.

„Het zou ook niet aardig zijn tegenover Lina,” vond moeder. „Zij is jullie gast en een gast laat je niet aan haar lot over. Laat Lina maar eens fijn pootjebaden.”

De jongens namen het meisje mee en toen ze op hun blote voeten het water in liepen, holde Wodan weer achter hen aan.

Lina had een fijne dag gehad en toen ze naar huis ging, bedelde ze:

„Komen jullie ons morgen weer halen. . . . Wodan en mij?”

„Als 't mooi weer is wel,” beloofde Ger. „Dan komen we je heel vroeg halen.”

„Zou het niet te vroeg zijn om Lina te halen? 't Is pas acht uur.”

„Weet je wat?” zei David. „We bellen niet aan, maar we wachten tot haar moeder ons ziet.”

Nu, dat duurde niet lang. Nadat ze een minuut of tien gewacht hadden, wenkte Lina's moeder de nieuwe vriendjes van haar dochtertje en Wodan jankte van blijdschap.

„Zo jongens, zijn jullie daar al? Lina heeft haar boterhammetjes bijna op.”

Nagewuifd door haar moeder vertrok het blinde meisje, begeleid door de jongens. De hond sprong vrolijk blaffend om het groepje heen.

„'k Ruik hier de zee al,” zei Lina, toen ze dwars door de duinen het strand naderden.

„'t Is nog helemaal leeg op 't strand,” zei Ger. „Alle badgasten zijn vandaag langslapers.”

„Of ze moeten, net als moeder, eerst voor hun huishouden zorgen,” zei Fer.

„Mijn tante en oom komen 's morgens nooit op 't strand,” zei David. „Ik ontbijt altijd maar alleen.”

„Nu, wij zijn in ieder geval wèl op 't strand en wat gaan we nu doen? In ieder geval een spelletje, dat Lina mee kan doen.”

„Dat zal dan blindemannetje zijn,” zei Lina.

De jongens keken haar aan. Had er iets verdrietigs in haar stem geklonken?

„Lina, ik weet wat,” zei David. „Wij mogen vandaag een tochtje met het scheepje mee gaan doen. Ga dan ook mee.”

„Ik heb geen kwartje,” weifelde Lina.

„Dat heb ik wel voor je. Ik hoef het niet terug te hebben ook.”

„Daar komt het schip al aangereden,” wees Fer. „Kom mee, lui, dan zijn wij de eerste klanten.”

„Zouden we niet wachten tot vader en moeder er zijn?” vroeg Ger.

„Gisteren hebben ze gezegd, dat we vandaag mee mochten. Waarom zouden ze het dan eerst moeten weten?”

„Mijn oom en tante bemoeien zich helemaal niet met mijn doen en laten,” zei David.

De schuit was nu op het strand neergezet.

„„Irene” heet hij,” las Ger. „We worden nu passagiers op de „Irene”.”

„Zo jongens,” riepen de als matroos geklede mannen, die met hun beiden de boot bedienden. „Willen jullie een tochtje maken? Dan zul je toch moeten wachten tot er wat meer liefhebbers zijn.”

„Mogen we dan wel vast aan boord gaan?” vroeg David.

„Dan zoeken we een mooi plaatsje uit.”

Met hun viertjes zaten ze bij elkaar op de landingsboot. Wodan mocht ook mee.

„Wat wordt het koud,” rilde Lina.

„De zon kruipt telkens achter de wolken,” zei David.

„Wacht maar even tot die weer te voorschijn komt. Heb je geen wollen vest of zo?”

Lina schudde het hoofd.

„Dat heb ik vergeten en moeder zei nog zo, dat ik er aan denken moest.”

„Zo’n tochtje duurt maar even,” troostte Ger. „En als we terugkomen, hol ik wel gauw naar jouw huis om je vest te halen.”

„De mensen lopen anders niet hard,” zei een van de bootmensen in zijn grappige taaltje.

„Hoe komt u nu aan zo'n schuit?” vroeg Ger.

„Wel jongeheer, het is een van de boten, die bij de invasie in Frankrijk het strand op werden gereden. Op een goede morgen wilden de moffen pootjebaden in Frankrijk en daar komt me opeens zo'n schuit over hun tenen rollen. En toen nog één en nog één.”

„En hoe komen jullie dan aan die schuit?”

„Nou hè,” lachte de man, die als Janus aangesproken werd, „toen de invasie was afgelopen, gooiden ze het zaakje op de oudroest-markt en hier Arie en ik er achter aan. Wij dachten, dat de badgasten ook wel eens door de branding wilden hobbelen, net als die soldaten in Normandië.”

„Ha, daar hebben we een kluitje,” riep Arie. „Klim maar in de schuit, mensen. 't Is ons eerste tochtje vandaag. Als er nog een stuk of tien bij komen, dan gaan we onze wieltes maar eens nat maken.”

„Kan het geen kwaad, matroos?” vroeg een preuts juf-frouwte, dat keurig gekapt en gekleed aan boord geholpen werd.

„Niks hoor,” lachte Janus. „We blijven in 't gezicht van de kust.”

„Nou, maar 'k zou toch niet graag zwemmende naar de kust terug willen,” lachte een oud heertje, dat er met een witte broek en shirt nog erg sportief uitzag.

Tjoeke-tjoeke-tjoek. . . .

„Daar gaan we,” lachte Arie. „Nou hobbelt het nog even, omdat we over het zand gaan. Maar als we in het water komen, zal je eens voelen wat een effen zeetje we hebben. Mag ik de entree maar eens beuren?”

Het was maar goed, dat Arie de kwartjes vlug geïnd had, want toen ze in de branding kwamen, begon het schip zo te steigeren, dat zelfs Arie zich met allebei zijn handen vast moest houden.

„Waar zijn we nu?” vroeg Lina en ze hield zich verschrikt aan de jongens vast.

„’t Is niets, hoor. We gaan nu door de branding,” stelde David het meisje gerust.

„Regent het dan?”

„Neen hoor, dat zijn druppels schuim, die over de schuit heen vliegen,” zei Ger.

Het juffrouwetje voelde zich blijkbaar ook niet zo erg op haar gemak. Ze werd zo wit om haar neus en voelde telkens aan haar maag.

„Een beetje zeeziek, juffie?” plaagde Arie. „De branding is nogal erg vandaag, hè? Wacht maar even, dan komen we in ’t kalme zeetje.”

Inderdaad hield het heftige geschommel op, toen ze door de branding heen waren.

„Wat een kwallen, hè,” zei David. „Daar één en daar één en daar nog één.”

„Wat zijn kwallen?” vroeg Lina.

David lachte. „Ja, hoe zal ik je dat uitleggen. Een stuk dik, kwabbig, vies, slap glas.”

„Och,” zei Fer, „ze weet toch ook niet, wat glas is.”

De passagiers keken naar Lina en merkten nu pas, dat er een blind passagiertje aan boord was.

„Wanneer gaan we weer terug. . . . eh matroos?” vroeg het juffertje, dat haar kanten zakdoekje tegen haar mond gedrukt hield.

„We zijn alweer op de terugweg,” lachte Janus. „Even nog een beetje meer beweging in de branding en dan. . . .”

Tjoeke-tjoeke-tjoe. . . . ketjoe. . . .

„De motor staat stil,” riep Ger.

Maar Janus en Arie hadden die waarschuwing heus niet nodig. Geschrokken keken ze elkaar aan. Aan de beweging van het schip was onmiddellijk te merken, dat de motor af-

geslagen was. Het vaartuig luisterde niet meer naar het roer en werd als een speelbal in de branding gegooid.

„Zet die motor maar gauw weer aan,” ried het heertje, dat niet veel verstand van techniek scheen te hebben.

„Als we dat maar konden, meneer,” zuchtte Janus.

Een grote golf sloeg nu over de boot.

„O maar dat is toch afschuwelijk,” kreunde het juffrouwtje, dat de volle laag had gekregen van het zilte zee-water.

Niemand had gelegenheid antwoord te geven. De boot lag nu midden in de branding en steigerde als een wild paard.

„Maar hoe moeten we nu naar het strand terugkeren?” sputterde het heertje.

„Als we dat maar wisten, meneer,” zei Janus heel eerlijk.

„U wilt dus zeggen, dat u maar gedacht heeft”

Janus kwam nooit te weten, wat hij gedacht zou hebben, want een sterke brandingsgolf scheerde het heertje van de sokken.

„Help help ik verga ik lig in 't water.”

„Nou, zo erg is 't nou niet, meneer,” zei Arie en hij hielp het heertje weer op de been. „Als iedereen zich maar stevig vasthoudt, komen we er alleen met een nat pak af. Dat blinde meisje moet vooral tussen die jongelui blijven zitten.”

De jongens hadden hun arm om Lina's hals geslagen.

„Ben je erg bang, Lien?” vroeg David bezorgd.

„Bang niet, maar 't is zo koud,” bibberde ze.

De zon was nu helemaal achter de wolken schuilgegaan en behalve Lina begonnen ook de anderen te klagen over de koude.

Janus boog zich voor de zoveelste maal over de motor, maar Arie trok hem bij zijn schouder op.

„Kom nou maar, Janus. Die motor is kletsnat, je krijgt hem niet meer op gang.”

Het juffertje was te ziek om zich ergens meer over te bekommeren. Zij hing over de reling en zag asgrauw. Ook de andere opvarenden begonnen last van hun magen te krijgen. „Maar ik wil er af,” dreinde het oude heertje op een toon, die heel wat minder heldhaftig klonk.

„Dat willen we allemaal, meneer,” knikte Arie.

„Maar neem dan toch maatregelen.”

„Hij neemt al maatregelen,” zei Arie en hij wees op Janus, die met een rode zakdoek aan een stok zwaaide om de aandacht van de badgasten op het strand te trekken.

Maar de strandbezoekers

dachten niet aan de mogelijkheid, dat het scheepje niet meer terug kon. De vorige dag had de „Irene” immers precies zo in de branding gedanst als nu!

„Ben jij bang, Ger?” vroeg Fer met een wel wat benauwde stem.

Ger legde de vinger tegen de lippen, wees naar Lina en zeide dan: „Bang ben ik niet. Ze zullen ons best in de gaten krijgen. Maar hoelang duurt het. . . .?”

HOOFDSTUK IX
TERUG AAN LAND
BIJ MAARTEN OP BEZOEK

Maarten, de oude zeerob, met wie de vader van de jongens de vorige dag al over het pleziervaarttuigje gesproken had, zat op een bankje op de Boulevard. Varen kon hij niet meer, maar hij genoot iedere dag nog van het fijne uitzicht over de zee. Weer of geen weer, hij zat op het „bankje van Maarten”, zoals zijn zitplaats genoemd werd.

Vandaag was het goed weer. Alleen wat winderig, als de zon weg was, dacht Maarten en hij knoopte zijn blauwe zee-manstrui tot boven aan de hals dicht.

„Die gasten daar aan boord van dat plezierschuitje zullen het heus niet te warm hebben,” dacht hij en hij keek naar de „Irene”, die lag te dansen in de branding.

Nadat hij het bootje een tijdje in de gaten had gehouden, mompelde hij binnensmonds: „Als je nou niet beter wist, zou je zeggen, dat de motor afgeslagen is. Jammer, dat mijn oren minder goed zijn dan mijn ogen.”

Hij stond op en liep met zijn gebogen zeemansbenen naar het duinhek.

Zonder vorm van proces nam hij een verrekijker uit de handen van een deftige heer en mompelde: „Eventjes meneer, ik geloof dat er wat aan de hand is met die invasie-boot daar.”

De heer keek geschrokken opzij en tuurde naar zee: „Zou dat scheepje vergaan, dacht je?”

„Zo ver zijn we nog niet,” zei Maarten en hij duwde de verrekijker terug in de handen van de onthutste badgast. Hij beende weg naar het strand en vond daar twee jonge man-

nen, die juist een roeibootje in zee wilden brengen voor een tochtje.

„Zo waaghalzen,” zei hij, „zijn jullie goeie roeiers?”

„Siem wel, ik niet,” zei één van de twee.

„Goed zo, dan gaat Siem met mij mee en jij gaat naar de politiepost op de Boulevard en zegt dat Maarten denkt, dat de „Irene” vastgelopen is en op de bank zit zogezeid.”

Het spreekt vanzelf, dat de aandacht van de badgasten nu getrokken was.

Maarten, die iedere Zeewijkse badgast wel kende, gaf haastig uitleg.

„Dat plezierbootje zit vast. We zullen de mensen er af moeten halen. Maar laat me nu gaan, want het is geen lolletje om met dat overslaande water in die kou te zitten.”

Onder de badgasten op het strand bevonden zich ook de vader en moeder van Ger en Fer met hun kleintjes. Ongerust speurden ze over het strand.

„Onze jongens zullen toch niet meegevaren zijn zonder dat we er bij waren?” zei vader.

„Ze zijn Lina gaan halen,” zei moeder. „Ik denk, dat ze wat lang zijn blijven babbelen.”

Maar die hoop moest moeder opgeven, toen ze Lina's moeder zag lopen met een wollen vest over haar arm. Overal vroeg ze, of iemand haar blinde dochtertje ook gezien had. Ze was met drie jongens meegegaan en ze had een grote herdershond bij zich.

Moeder liep vlug op de ongeruste vrouw toe.

„Wij missen onze jongens ook. Maar wees u maar kalm. Ze zullen met hun vieren en de hond in geen zeven sloten tegelijk lopen.”

„Maar ze kunnen aan boord van dat scheepje zijn,” zei de moeder. „O, ik mag er niet aan denken. Wat zou mijn arme kind een angst uitstaan.”

Op hetzelfde ogenblik klonk het luide geblaf van Wodan over het strand.

„De hond is in ieder geval aan boord,” zei mevrouw, haar vinger luisterend opstekend. „Dan zijn de jongens er ook.”

„De jongens moesten zich schamen om op die manier misbruik te maken van ons vertrouwen,” zei vader boos.

Lina's moeder hilde van angst. „Mijn arm kind. . . . mijn arm kind,” steunde ze.

„Maak u er niet zo'n drama van, moedertje,” zei een politieagent. „Mijn collega's zijn bezig de boot uit te brengen.”

„Een reddingboot?” vroeg één der badgasten.

„Welnee, de reddingboot kan op zijn plaats blijven, hoor,” lachte de agent. „Met een flinke roeiboort halen ze de passagiers er ook wel af. Ze zullen alleen wel een beetje nat geworden zijn.”

Terwijl de mensen stonden te praten, hadden ze het kleine bootje van Maarten wel in de gaten gehouden. De oude ervaren zeerob had niet veel moeite gehad het scheepje naar de branding te koersen, maar toen begon het gevaarlijkste van het werk.

Het ranke bootje mocht niet dicht bij de dansende „duc” komen om niet kapot geslagen te worden. Hoe moest er dan verbinding gekregen worden met het vastzittende vaartuig? Maarten had niet voor niets in roetzwarte nachten de ziedende zee weerstaan om in zijn reddingboot mensen van een wrak te halen.

„Dit is maar een peulschilletje, hoor,” lachte hij tegen zijn jonge maat, die zich troostte met de gedachte, dat hij zwemmen kon als een waterrat wanneer de boot soms omsloeg.

Op de „Irene” hadden de angstige pleziervaarders met spanning de pogingen om hen te bereiken gevolgd. Arie hield een

reddingboei aan een lijn gereed en toen het scheepje in de nabijheid danste, wierp hij die uit.

„Dat is mis,” controleerde Siem.

Maar Maarten wist de lijn te grijpen en gooide de reddingboei naar Siem toe. En toen stapte hij pardoos over boord. Het water kwam hem tot de oksels en het schuimende zee-water sloeg hem over het hoofd, maar hij greep zich vast aan de „Irene” en klom aan boord.

Janus en Arie kregen er onmiddellijk van langs.

„Ziezo, nu hebben jullie je zin met je kwajongenswerk. Gisteren voorspelde ik al op het strand, dat het verkeerd zou gaan.”

„Laten we maar zorgen, dat de mensen er af komen,” snauwde Janus.

„Ja en dan zullen we praten,” knikte Maarten. „Er is een grote roeiboet op komst, maar ik kan er in deze boot drie bergen. Liefst drie vrouwelijke passagiers.”

„Dat blinde meisje eerst. Ze is druipnat.”

„Dat zijn we allemaal,” knikte het heertje. „Maar ’t spreekt vanzelf, dat het vrouwvolk voorgaat.”

Maar toch werd hij ook nog van boord gehaald, want na Lina en het juffertje, dat vaalgroen in de boot werd gedragen, waren er geen vrouwelijke passagiers meer.

„Zullen we de hond van dat meisje ook meenemen?” vroeg het heertje, dat meelij had met het dier, dat angstig jankend aan zijn riem trok.

Maar daar wilde Maarten niets van weten.

„Ik ben dol op dieren,” zei hij, „maar eerst de mensen en dan de hangoren. Er is plaats genoeg in de politieboot, die straks komt.”

Wodan had echter geen zin om op die politieboot te wachten. In een onbewaakt ogenblik rukte hij zich los uit de handen van de jongens en plonsde in het water.

Maarten, die zijn handen vol had om door de branding heen te laveren, schudde het hoofd. „Jij dapper dier,” zei hij, „’t is te hopen, dat je ’t redt, maar de stroom is hier sterk en we kunnen je nu niet meer aan boord krijgen.”

Wodan werd in de branding gebeukt en geslagen en heen en weer gegooid, zodat iedereen telkens dacht, dat hij voor goed verdwenen was, maar altijd weer zagen ze dan het moedige dier ploeteren tegen de golven om bij zijn vrouwtje te komen.

„Je hond is je achternagesprongen, me kind,” zei Maarten. „Maar hij redt het wel.”

„Dat heb ik wel gehoord,” zei Lina, die evenals alle blinden een scherp gehoor had.

„Hij is door de branding heen, me kind. Hij haalt het met gemak.”

Lina zat klappertandend ineengedoken.

„Voel je je ziek?” vroeg Siem.

„Niet ziek, maar zo koud, zo koud,” rilde Lina.

Gelukkig had de politie haar maatregelen genomen. Er wachtte een ziekenauto met een paar verpleegsters om eerste hulp te verlenen.

Lina’s moeder, die zich door de omstanders gedrongen had, knielde bij haar blinde meisje.

„O Lina,” zei ze, „hoe heb je dat kunnen doen? Kind, wat ben ik ongerust geweest.”

„Ik dacht, dat we maar een kwartiertje zouden wegblijven,” klappertandde Lina en ze trok het wollen vestje aan, dat haar moeder meegebracht had.

Maar de verpleegsters kwamen te hulp. Ze wikkelden Lina in de wollen dekens en legden haar in de auto.

„Nog meer drenkelingen?” grapte de chauffeur.

Het heertje klauterde echter de strandtrap al op en het juf-frouwtje voelde zich reeds beter, toen ze maar grond onder

haar voeten voelde. Ze was bezig in een tent haar natte kleren te verwisselen voor een droog badpak met een warme badjas.

Vlak voor het vertrek van de auto kwam de moeder van Ger en Fer aanlopen.

„Zijn onze jongens ook aan boord en hebben ze je meegenomen, Lina?” vroeg zij.

Lina schudde het hoofd met een bleek lachje.

„Ze hebben me niet meegenomen, mevrouw. Ik wilde uit mezelf mee.”

„De jongens hadden wijzer moeten zijn. 't Is te hopen, dat je geen nadelige gevolgen ondervindt van het koude bad.” De enige, die schik had in 't geval, was Wodan.

Druipend van het water was hij achter de roeiboort aan uit het water gekomen en sprong nu blaffend om de auto heen, of hij wilde zeggen: Hoe heb ik hem dat gelapt? Keurig, hè? De chauffeur nam het druipnatte dier bij zich in de cabine.

„Hij heeft heus wel een ritje in de auto verdiend,” lachte hij.

„En Maarten, ga je weer terug?” vroeg een van de badgasten.

De oude zeerob schudde het hoofd.

„Er is nu hulp genoeg. Die agenten halen hen er in hun grote boot wel in één keer af. Ik ben de zeventig gepasseerd en ik moet zorgen, dat ik droge kleren krijg.”

Hij krabbelde tegen de dijk op en verdween in de richting van zijn huisje, dat vooraan in het dorp lag.

„Kijk, Maarten maakt de kachel aan,” zeiden de badgasten, toen de rook uit zijn schoorsteen kringelde.

En ja, dat was zo. Maarten trok droge kleren aan en stookte een lekker vuurtje in het fornuis, dat in zijn keukentje stond. Hij zette water op, maalde de koffiebonen knerpend stuk in zijn koperen koffiemolentje en zette een lekker sterk bakje koffie.

„Ziezo,” zei hij, terwijl hij het gloeiende vocht op een schoteltje gooide en het er heet afslurpte. „Ziezo, dat is beter dan medicijn.”

Maar toen hij weer warm was van binnen, had hij geen rust meer in zijn huisje. Hij daalde opnieuw af naar het strand, waar hij juist bijtijds kwam om de politieboot te zien aankomen. Alle opvarenden van de „Irene” waren nu aan boord, behalve Janus en Arie. Die wilden wachten tot het eb was om te proberen hun scheepje nog naar het strand te krijgen.

David en zijn twee vriendjes stonden ook op het strand. Het water droop hen uit de kleren en ze luisterden met gebogen hoofden naar hun vader, die hun een geducht standje gaf.

Maarten liep op het groepje toe.

„Ja, ja,” zei hij, „ze hebben een flinke schrobbering verdiend, maar het zijn nakomelingen van Michiel de Ruyter en Jan de Witt. Dat moet u niet vergeten.”

„Mijn jongens gaan direct mee naar huis en ze komen voorlopig niet op het strand,” snauwde vader. „Het is onvergeeflijk, dat ze aan boord zijn gegaan zonder mij te vragen en dat blinde meisje hebben meegenomen.”

„Ja, ja,” kwam Maarten weer, „maar waar woont u? Wat, aan de andere kant van het dorp? Dat is ver! Dat is heel ver! Ik heb een voorstel. Als ik deze druipnatte bengels nu eens meeneem het duin op, zodat ze zich kunnen drogen bij mijn fornuisje. Ik geef ze een warm bakje troost en ik beloof u, dat ze dan onmiddellijk naar huis zullen komen.”

Toen vader toestemmend knikte, liepen de jongens met gebogen hoofden voor Maarten uit het duin op. Ze begrepen wel, dat vader en moeder gelijk hadden. In geen geval hadden ze zo eigenmachtig mogen handelen.

Maarten duwde hen zijn huisje binnen.

„Hè, lekker warm,” zuchtte David en hij voelde aan zijn blouse, die nat op zijn arm kleefde.

Maarten opende een kast, die vol kleren hing. Hij nam er het een en ander uit en reikte dat de jongens toe.

„Doe je kleren uit en trek dit zolang aan.”

De jongens bekeken de kleren eens. Ger had een bom-bazijnen broek en een blauwe trui. Fer kreeg een gelapte manchester broek met een grijs-wollen hemd.

„Ik heb alleen maar een blauw-katoenen broek,” riep David.

„Wacht maar even,” zei Maarten en hij trok één van de laden van de grote ouderwetse kast open, die in de kamer stond en reikte David een lang rood-baaien hemd aan.

„’t Is net een verkleedpartij,” giechelde Fer, die schik zou gekregen hebben in het avontuur, als het standje van vader hen maar niet gewacht had.

Maarten raapte het kletsnatte goed bijeen en hing het op lijntjes boven zijn fornuis te drogen.

„Ziezo,” zei hij, „schik je nu maar om de tafel. Er zijn twee stoelen en twee krukjes haal je maar uit de keuken.”

Toen nam Maarten drie gebloemde kommen zonder oor, zette die op tafel en schonk ze vol met dampende koffie. In iedere kop ging nog een flinke scheut melk en een paar scheppen suiker.

„Hè, lekker.”

De jongens zaten om de ronde tafel met het gebloemde zeiltje. Ze steunden hun ellebogen op de rand van de tafel en slurpten behaaglijk van het zoete vocht.

„Daar knap je van op, hè?” zei Maarten. „Je wordt zeker al warm.”

„Warm?” riep David en hij trok zijn riem wat vaster om het baaien hemd, dat veel van een lange rood-wollen jurk weg had. „Ik puf van de hitte.”

„Dat kan geen kwaad,” zei Maarten. „Schipbreukelingen moeten zweten.”

„Ben jij wel eens schipbreukeling geweest, Maarten?” vroeg Ger, die tuk was op een avontuurlijk verhaal.

Maar Maarten schudde het hoofd.

„k Heb veertig jaar gevaren, jongens en ik heb het dikwijls benauwd genoeg gehad in storm en ontij, maar schipbreuk heb ik nooit geleden. Als ik het benauwd kreeg, dacht ik maar aan het verhaal van Petrus, die op de golven kon wandelen, omdat de Here Jezus dat wilde. En dan zei ik tegen mezelf: „Maarten, de zee en wat daar in is, zijn nog Zijn eigendom. Je leven is in Zijn hand.”

„In Wie zijn hand?” vroeg David.

Fer en Ger keken op. Zou David de oude man voor de gek houden?

„In de hand van de Here Jezus natuurlijk,” zei Ger.

„Maar Die leeft toch niet meer,” zei David.

Maarten kon geen antwoord geven. De deur werd open gestoten en de vader van Fer en Ger kwam binnen. Hij probeerde zijn gezicht in een strenge plooi te houden, maar hij kon een glimlach toch niet bedwingen.

„Wat zien jullie er potsierlijk uit,” zei hij. „Wat heeft Maarten een last van jullie. Zijn de kleren haast droog? 't Zal wel, want het lijkt hier wel een oven.”

In een wip hadden de jongens hun kleren verwisseld. De pull-over van David dampte nog een beetje.

Toen de broers weggingen na Maarten bedankt te hebben, zat hij nog in zijn grappig rood hemd achter de tafel. En toen pas kreeg de jongen antwoord van Maarten.

„Jongen,” zei hij en zijn stem klonk bewogen, „misschien hebben ze je geleerd, dat de Here Jezus voorgoed gestorven is, krap tweeduizend jaar geleden, maar dat is niet waar. Hij was de Messias. Wat weet je er van?”

„Oom en tante vertelden me, dat onze Messias nog geboren moet worden,” zei David.

„De Here Jezus was de Zoon van God. En Hij is op aarde gekomen, omdat wij anders niet in de Hemel zouden kunnen komen. Maar de mensen hebben Hem niet herkend en ze hebben Hem aan het kruis genageld.”

„Komt er dan geen Messias meer?” vroeg David.

„Geen andere meer, neen. Nog éénmaal komt de Heiland terug op de aarde. Maar Hij is Dezelfde, de Zaligmaker, Die eens rondwandelde in Palestina en daar Zijn wonderen deed.”

Zwijgend verkleedde David zich. Met een bewogen hart keek Maarten naar het nummer op de blote arm.

„Hoe weet u dat allemaal?” vroeg David, toen hij vertrok.

„Het staat in de Bijbel,” zei Maarten eenvoudig en hij wees naar het dikke Boek, dat er met zijn koperen sloten zo eerbiedwaardig uitzag. „Wie het gelooft, David, zal bij Hem komen in de Hemel en wie het niet gelooft, of hij Jood is of Christen, hij kan niet zalig worden.”

Zalig worden. . . . de Messias. . . . nieuwe woorden waren het voor David. Diep in gedachten ging hij naar huis.

„Thuis vertel ik niets over vanmorgen,” dacht hij. „Als ze vragen of ik op die boot geweest ben, zal ik er niet om jokken.”

Maar Davids oom en tante konden het niet vragen, want ze waren uitgegaan met de auto.

En David zat alleen aan tafel en dacht over de wonderlijke dingen, die Maarten hem verteld had.

HOOFDSTUK X

HUISARREST

Ger en Fer hadden huisarrest. Ze mochten niet meer naar 't strand, maar dat zou niet zo erg zijn geweest, als ze maar hadden mogen doen wat ze wilden.

Dan zouden ze van hun slaaptent een fijne wigwam gemaakt hebben en zich verbeeld hebben, dat ze achternagezeten werden door een tijger. Je kon dan zo fijn in de kastanjeboom klimmen en je vond er dan misschien ook nog wel een kastanje, die vroeg rijp was.

Maar ze mochten niet doen wat ze wilden. Ze moesten wel een emmer vol aardappels schillen en bovendien tien keer een hoofdstuk overschrijven uit een boekje, dat vader hun gegeven had: De gevaren van de zee!

Ger zwoegde aan de aardappels en Fer zat zijn vingers blauw te pennen.

„De gevaren van de zee,” schamperde Fer. „We zijn toch zeker niet wezen zwemmen.”

„We hebben in ieder geval iets gevaarlijks gedaan,” kuchte Ger en hij liet een aardappel zo hard in 't water kletsen, dat het hem om de oren spatte.

„Als Lina maar niet erg ziek wordt,” zei Fer. „Dan wil ik morgen ook nog wel de hele dag schrijven.”

„Moeder zou er vanmiddag heengaan. Maar ze zal wel niet erg vroeg terug zijn, want het zal wel heerlijk zijn aan 't strand. Nu zijn er geen wolken meer voor de zon.”

„En de „Irene”? Zou die alweer op het strand liggen?” vroeg Fer.

„Uitvaren mag hij toch niet meer. Stel je voor, dat de politie iedere dag moest uitrukken om de mensen van die boot te halen.”

Ger had niet goed geraden. Vader en moeder waren juist heel vroeg terug van het strand. De aardappels waren nog maar net klaar.

„Is u al naar Lina toe geweest, moeder?” vroeg Ger bedeesd. „Neen, maar daar gaan we nu even naar toe, jongen. Passen jullie goed op de kleintjes?”

Ger glunderde. Moeder had „jongen” tegen hem gezegd. Dan was de ergste bui alweer overgedreven.

Vader en moeder bleven maar een half uurtje weg en toen ze terugkwamen, stond hun gezicht heel wat vrolijker dan toen ze vertrokken. Lina was wel snipverkouden en moest daarom een paar dagen in bed blijven, maar de dokter had het niet eens nodig gevonden terug te komen en dat was wel een goed teken, vond moeder.

En toen liet Fer zijn ouders schateren van het lachen. Hij schoof een schrijfblok naar voren en zei: „En hier zijn vijf maal de gevaren van de zee en het is vreselijk lang.”

„Wat dunk je, moeder?” vroeg vader. „Ze zullen nu wel weten hoe gevaarlijk de zee is. Zullen we hun de rest maar schenken?”

„Mogen we dan morgen alweer naar 't strand?” vroeg Ger schuchter.

„We hebben besloten jullie het verdere huisarrest kwijt te schelden,” knikte moeder. „Maar zolang Lina in bed moet liggen, moeten jullie er om beurten heengaan om haar wat gezelschap te houden en voor te lezen.”

„En te spelen met Wodan,” vulde Fer aan. „Maar dat is geen straf en dan zal David ook zijn beurt willen hebben.”

„David heeft helemaal geen straf gehad,” zei Ger. „Zijn oom en tante weten niet, dat hij op de „Irene” gezeten heeft. Die is maar goed af.”

Moeder sloeg haar arm om Gers schouder.

„Zou je willen ruilen, jongen?”

Ger gaf geen antwoord, maar wreef zijn wang tegen moeders wang. „Voor geen geld van de wereld” betekende dat.

Ger en Fer lagen in bed. Na al de emoties van die dag waren ze te moe om nog veel te praten.

„Spèr . . . spèr . . . spèr . . .”

„Hoor die kraai eens te keer gaan,” geeuwde Ger.

Plotseling zwiepten de takken van de kastanjeboom op het tentzeil of er een storm was losgebroken.

„Spèr . . . spèr . . . spèr . . .”

„Joh, dat is David natuurlijk. Hij is van buiten af in de tuin geklommen.”

Ger stak zijn hoofd buiten het tentzeil en fluisterde: „Ben jij het, David?”

„Zwerven mijn blanke broeders al in de jachtvelden van de droom?” fluisterde David. „De rode Arend is nog op het oorlogspad en beklagt zijn broeders, die in gevangenschap zijn.”

„Die in gevangenschap wáren,” verbeterde Ger. „We mogen morgen weer naar ’t strand.”

Op dat moment trok Fer zijn broer aan zijn benen en samen rolden ze over de vloer van de tent.

„Hebben mijn blanke broeders onderling krakeel?” fluisterde David, die nu op handen en voeten de tent binnenkroop.

„Nee joh, niet doen,” zei Fer. „Als moeder en vader je vinden, zijn ze misschien boos.”

„Ik moest toch even weten, hoe het met Lina was,” zei David. „Zijn jullie er geweest?”

De jongens vertelden, hoe het met hun blinde vriendinnetje afgelopen was en David wilde natuurlijk Lina ook gezelschap houden.

„Als het je beurt is,” zei Ger. „Ik begin natuurlijk.”

„Waarom is dat natuurlijk?” snauwde Fer. „Ik begin.”

„Niet over kibbelen, jongens. We tellen af,” zei David en hij begon meteen: „Iene-mine-mutte. . tien pond grutte. .” En toen kreeg Ger toch zijn zin, want hij bleef het laatst over.

„Dus eerst jij en dan ik en dan Fer,” zei David. „Eerlijk is eerlijk.”

En toen klom hij weer via de kastanjeboom over de schutting en zijn kraaienroep klonk nog lang door de duinen.

„Spèr. . . . spèr. . . . spèr. . . .”

„Hoor die verdwaalde kraai eens te keer gaan,” zei moeder.

„Die zat straks in onze tuin,” zei vader.

En dat had hij heel goed gehoord.

HOOFDSTUK XI

OP ZIEKENBEZOEK BIJ LINA

Ofoei, moeder, ik heb 't zo warm. Mag ik niet een beetje rechtop zitten?”

„Nee, ondeugende meid,” grapte moeder. „We zullen je leren om op je eentje de zee op te trekken. Blijf er maar lekker onder.”

Maar toen zij Ger hoorde komen, glipte ze toch even onder het dek uit.

„Fijn dat je me gezelschap wilt komen houden, joh.”

„Ik wil niet, ik móet,” plaagde Ger en hij liet haar een boek voelen, dat hij had meegebracht om haar uit voor te lezen.

„Voel je wat een kanjer dat is? Een Indianengeschiedenis. Ik zit er midden in, maar je begrijpt het wel, als ik je voorlees.”

Ger begon direct voor te lezen van Indianen, die op 't sluijpad waren en elkaar belaagden.

Na een poosje kwam Lina's moeder binnen met twee bekers

chocolademelk en wat beschuiten. Maar ze deed heel vreemd. Ze begon zo te lachen, dat ze de bekers moest neerzetten en ze riep: „O Ger, wat zit je je uit te sloven voor niets. Lina wordt net wakker uit een heerlijk dutje.”

„Vond je 't dan niet mooi?” vroeg Ger teleurgesteld.

Moeder wachtte Lina's antwoord niet af.

„Hier heb ik boeken, die beter voor een meisje geschikt zijn en die haar wel wakker zullen houden,” lachte zij. „Een boek met verhalen voor de jeugd en een Kinderbijbel.”

„O, wat een prachtige platen staan er in die Bijbel,” riep Ger verrukt.

Terwijl hij platen keek, speelde Lina met Wodan. Toen las hij haar nog een verhaal voor uit de Bijbel en daarna was het alweer tijd om naar huis te gaan.

Die middag kwam David. Hij praatte even met Lina en greep toen ook direct naar de Kinderbijbel met zijn mooie kleurige platen.

„O,” zei hij, „kijk hier eens. Iemand, die over het water kan lopen. Daar had Maarten het gisteren ook over. Wie is dat, die daar in de boot staat en zijn handen uitsteekt? Is dat...?”

„Dat is de Here Jezus,” zei Lina eenvoudig. „En die over het water loopt is Petrus. Lees er maar eens van.”

En toen las David zelf het verhaal van Petrus, die op de golven kon wandelen.

„Er is ook nog een mooi verhaal, dat er storm was en dat de Here Jezus de golven bedaarde,” wist Lina. „Zoek dat eens op.”

David vond en las ook dat verhaal en toen wilde Lina, dat David las van een blinde, die genezen werd.

„Leefde de Here Jezus nu nog maar, hè?” zei David. „Dan kon Hij jou ook beter maken.”

„Maar Hij leeft nog,” zei Lina.

„Ja, dat zei Maarten ook. Maar dan kun je nu toch ook naar Hem toe gaan.

„Hij is naar de Hemel gegaan en daar leeft Hij. Maar Hij kan je wel horen als je tegen Hem praat. Je kunt toch bidden.”

„Dus Hij kan je beter maken, als Hij wil,” zei David. „Dan doet Hij ’t natuurlijk ook.”

„Nee, als de Here Jezus het beter vindt, dat ik mijn ogen niet terugkrijg, dan blijf ik blind.”

„Ik vind al die verhalen zo mooi, die in die Bijbel staan,” zuchtte David. „Ik wil er graag meer van lezen. Ik zal aan Fer vragen, of ik er morgen bij mag blijven, als het zijn beurt is om voor te lezen.”

Fers moeder was er bij, toen David ’s avonds tegen Fer zei, dat hij zo graag meer van die verhalen wilde horen.

„Joh, ga toch liever naar 't strand,” zei Fer. „Die verhalen kun je altijd nog wel horen.”

Moeder ging naar de kast en nam er een Bijbeltje uit.

„Hier staan al die verhalen in, David,” zei ze zacht. „Zonder platen en niet op kindermanier verteld, maar je zult ze toch wel begrijpen.”

David kreeg een kleur van blijdschap en borg het boekje in zijn blouse.

Toen hij vertrokken was, zei moeder tegen Fer: „Kijk jongens, jullie vinden het maar heel gewoon, dat je al die verhalen van de Here Jezus hoort, maar David is een Jodenjongen. Hij kent de Bijbel niet. Hij mag niet eens geloven, dat de Here Jezus' zijn Zaligmaker is. Het is een heel groot voorrecht als je mag luisteren naar verhalen uit de Bijbel en als je in de Here Jezus mag geloven.”

Fer was er stil van. Ja, zo had hij er nog nooit over gedacht.

David was op zijn slaapkamertje. Hij had al in bed gelegen, maar 't was zo warm en zijn oom en tante hadden visite. Ze praatten en lachten zo hard, dat het heel moeilijk voor David was om in slaap te komen.

Hij leunde uit het raam en keek in de richting van de zee. Hij kon de golven niet meer zien, maar hij hoorde de branding wel. Hij dacht aan die mooie geschiedenis van de Here Jezus, Die gemaakt had, dat één van zijn leerlingen op de golven kon lopen. Morgen, als het licht was, zou hij er meer over kunnen lezen.

David haalde het boekje onder zijn hoofdkussen vandaan en betastte het. Nu was het te donker. Hij zou nu naar bed gaan en proberen in slaap te komen.

Hij nam het boekje mee naar bed en nam zich voor het weer onder 't kussen te leggen. Het was nu al zo laat. Nu waren

zijn ogen zo zwaar geworden van slaap, dat hij wel door alle lawaai beneden heen kon slapen.

En David viel in slaap en het boekje. . . . het zwarte boekje bleef op zijn bed liggen.

Het was na middernacht, toen Davids tante afscheid nam van haar visite.

Opgewonden door het feesten en praten liep ze naar boven. Hè, wat was het drukkend. Zou er onweer komen vannacht?

Zij liep naar Davids kamer, waar ze ver over de zee uit kon zien. Zij liet de deur naar de overloop open. Een streep licht viel over het bed van haar neefje.

Kreunend gooide die zich om in zijn slaap. Het Bijbeltje viel van bed af, rolde voor de voeten van zijn tante.

Zonder verder op de zee te letten, bukte zij zich.

Wat was dat voor een boekje, waarin haar neefje zat te neuzen? Het had wel iets weg van een wetboek.

Zij las het woord, dat met gouden lettertjes op de rug gedrukt stond: BIJBEL!

Bijbel. . . . de Bijbelboeken. . . . O, maar die had zij ook: Genesis, Exodus. . . . de geschiedenis van het Joodse volk. En dan Jesaja. . . . de voorspellingen over de Zaligmaker, op Wie het Joodse volk wachtte.

Maar dit was die Bijbel niet! Zij opende het en las de naam Jezus. . . .

Zij kreeg een kleur van schrik. Dus de vriendjes met wie David op het strand speelde, probeerden een Christen van hem te maken.

Ze ging naar haar slaapkamer en legde het boek voor haar man neer.

„Hier, lees! Wat denk je daarvan? Dat komt er van, als we David met Jan en alleman laten spelen.”

„Och, over een paar dagen gaan we weg,” zei oom geeuwend. „En die jongens ziet hij nooit weer.”

„Je vergeet, dat ze elkaar schrijven kunnen,” zei tante. „Morgenochtend vertrekken we met hem, voor ze verdere afspraken kunnen maken. Wij gaan dan nog wel een dag terug naar Zeewijk om de zaken te regelen en afscheid van onze kennissen te nemen.”

„En die hond?” vroeg oom. „David zou toch nog een hond meekrijgen?”

„Jij gaat over een paar dagen terug om de hond te halen. Maar we vertrekken voorlopig met de Noorderzon.”

Zij borg het Bijbeltje achter slot en grendel. Dat zou David geen kwaad meer doen!

HOOFDSTUK XII

WAAR IS DAVID?

O moeder, daar is Lina's vader met Wodan.”
„Er zal toch niets met Lina aan de hand zijn?”
schrok moeder.

„Schrik maar niet,” riep de postbode. „Met Lina is alles goed, maar haar geleidehond is vanmorgen gekomen en nu moet onze Wodan het veld ruimen.”

„O en Lina mag vandaag opstaan,” riep Ger.

„Zij is al aan 't oefenen. O, 't is een lust om te zien, hoe het dier haar voorzichtig om alle hindernissen heen brengt. Ik denk, dat het lieve dier mijn kleine meisje heel wat zon in 't leven zal brengen. Ze moet nu leren alleen te gaan.”

„Ga maar direct met Wodan naar 't strand,” zei moeder, toen Lina's vader vertrokken was. „David zal daar wel zijn

en dan kun je gelijk vragen, of hij zijn verjaarscadeau kan hebben.”

De jongens vertrokken en Wodan, die heel even gejankt had toen zijn oude baas wegging, sprong nu vrolijk achter Ger en Fer aan.

Boven op het duin bleven ze staan en keken over het drukke volle strand.

„Laten we maar naar beneden gaan,” zei Ger. „We vinden hem zo toch niet.”

„Ik begrijp ook niet, waarom hij niet naar ons toegekomen is,” mopperde Fer. „Nu moeten we zo zoeken.”

Maar hoe de jongens ook rondkeken, ze vonden hun vriendje niet.

Over het strand gingen ze nu in de richting van de Boulevard.

„Zou hij soms ziek zijn?” bedacht Fer.

„Aanbellen durf ik niet, hoor.”

„Als hij thuis is, hoort hij Wodan wel blaffen.”

Maar hoe de hond ook te keer ging, er was geen leven te bespeuren in het grote huis. Het vriendelijke mevrouw-tje van het aangrenzende huis hielp hen uit de droom.

„Die jongen, met wie jullie speelden, is vanmorgen voorgoed vertrokken,” vertelde zij. „Ik weet het zeker, want die mevrouw heeft het me zelf verteld.”

„Maar . . . maar hij heeft ons niet gedag gezegd,” zei Fer.

„En wij hebben zijn hond nog,” zei Ger.

„Hij is voorgoed weggegaan,” zei de dame, terwijl ze haar schouders ophaalde. „Dat weet ik heel zeker.”

Terneergeslagen liepen de jongens naar huis terug. Toen ze een zijstraat ingeslagen waren, hoorden ze vlugge voetstappen achter zich. Een hijgend dienstmeisje stond achter hen.

„Jullie zijn de vriendjes van David, hè? Mijn mevrouw ver-

telde, dat jullie aan de deur zijn geweest. Hij heeft me een briefje voor jullie gegeven. Zijn tante mocht daar niets van weten.”

De jongens waren zo bedremmeld, dat ze vergaten het meisje te bedanken. Zij konden niet wachten tot ze thuis waren. Ze vouwden het briefje open en lazen: „Ik moet hier weg. Tante was boos over het boekje, dat ik gekregen had. Ik mag jullie niet gedag zeggen. Oom komt Wodan halen en. . . .”

„Hij heeft het briefje niet eens afgemaakt,” zei Fer.

„Hij heeft het briefje niet af kunnen maken,” begreep moeder.

„Maar waar was zijn tante dan zo boos over?” vroeg Ger.

„David mocht altijd alles doen, waar hij zin in had. Zijn oom en tante wisten nooit waar hij was.”

„Ik kan het wel begrijpen,” zei moeder. „Zijn oom en tante geloven niet in de Messias en ze willen niet, dat David in Hem gaat geloven. Denken jullie er maar niet meer over en ga afscheid nemen van Lina.”

„Dan kunnen we gelijk de geleidehond zien,” gnuifde Ger.

„Maar waar moeten we Wodan dan laten?”

„Wij blijven thuis met de kleintjes en Wodan.”

„Maar waar moet Wodan blijven, als Davids oom hem niet komt halen?” vroeg Ger.

„Dan laten we hem achter in de Zeewijkse duinen,” plaagde moeder.

„Ik wou maar, dat die oom niet kwam, dan mochten wij Wodan misschien wel houden,” zei Fer.

„Daar meen je niets van,” zei moeder. „David heeft Wodan harder nodig dan jullie.”

HOOFDSTUK XIII

TERUG NAAR HUIS

De jongens vonden hun vriendinnetje niet thuis. Haar moeder wees naar het kleine figuurtje, dat zo parmantig de duinen beklom.

„Daar gaat zij,” zei ze trots. „Ze wandelt helemaal alleen met Tarzan.”

De jongens gingen hun blinde vriendinnetje achterna. Maar toen ze dichterbij kwamen, wilde Tarzan eerst weten, of hij met goed volk te doen kreeg. Hij gromde en liet zijn tanden zien.

„Wie is daar?” vroeg Lina.

„Wij zijn het,” riep Fer en zijn stem klonk echt een beetje angstig. „Laat die hond ons niet verscheuren.”

Het meisje bukte zich en streekte haar makker.

„Goed volk, Tarzan.”

Toen kwispelde de hond en de jongens mochten zijn geweldige kop strelen zoveel ze maar wilden.

En toen wilde Lina natuurlijk laten zien, hoe veilig Tarzan haar langs hindernissen bracht en waarschuwde als de weg versperd was.

Toen ze met hun drietjes naar huis gingen, vroeg Lina: „En hoe is het met Wodan? Is hij al aan David gewend?”

De jongens vertelden van het plotselinge vertrek van hun vriendje. Lina wandelde met hen mee naar hun huis.

Toen ze terugkwamen in het huisje bij de duinen, was Wodan al gehaald.

De jongens keken erg sip, maar moeder, die beschreide ogen had, zei: „Flink zijn, jongens! Wodan is nu naar zijn baasje toe.”

„Mogen we David schrijven, moeder?”

Moeder schudde het hoofd.

„Davids oom heeft het niet goedgevonden, dat ik zijn neefje het Bijbeltje gaf. Hij heeft het me teruggegeven.”

„We moeten proberen uit te vinden in welke straat David woont,” zei Fer. „Hij kwam uit Amsterdam.”

„We zouden David alleen maar in moeilijkheden brengen, jongens. Het enige dat we doen kunnen, is bidden dat de Here Jezus ons vriendje niet loslaat. Wij hebben met onze boodschap aan David het zaadje gelegd in zijn hart, maar de Here Jezus kan alleen maken, dat het groeit.”

Nu moesten de jongens nog afscheid nemen van Lina en dat was ook niet prettig.

„Voel je je nu echt helemaal beter?” vroeg Fer nog eens.

„Helemaal,” knikte het meisje en de jongens brachten de visite een heel eind weg.

En toen bleef Lina nog staan tot ze haar vriendjes niet meer hoorde.

Langzaam puffend tjoekte de trein het Zeewijkse station uit. Fer en Ger verdrongen zich voor het raampje en keken naar de vissersvrouwen met hun mooie witte kappen op.

„Dag lief Zeewijk,” zuchtte Fer. „Nu is alle vacantiepret op.”

Hij sloeg zijn handen ineen en zuchtte diep.

De kleintjes zaten tegen moeder aangeleund en speelden met de schelpjes, die de jongens verzameld hadden.

„De vacantiepret is op, maar we hebben veel geleerd,” zei moeder zacht.

„Maar nu is David alleen,” zei Fer verdrietig, „en we kunnen niets voor hem doen.”

Ger schudde het hoofd, zonder iets te zeggen. Hij dacht

zeker aan moeders woorden: „Als de Here Jezus zich over David ontfermde, dan was hij niet alleen.”

Nooit meer!

En daar kon je om bidden.

Moeder had gelijk gehad. Wat kon je dan nog veel voor hem doen.

INHOUD

	Blz.
I. Een prettige thuiskomst	7
II. Op reis	9
III. Zo'n vreemde jongen!	11
IV. In de tent — Een zeeslang	16
V. Aan het strand	18
VI. Een fijn cadeautje voor David	21
VII. Davids verjaardag	26
VIII. Met Lina aan 't strand	
Aan boord van de „Irene”	29
IX. Terug aan land. Bij Maarten op bezoek	37
X. Huisarrest	48
XI. Op ziekenbezoek bij Lina	51
XII. Waar is David?	56
XIII. Terug naar huis	59